

v svojem celem teku sem doli do Ptuja more biti ne povzroči toliko straha in škode, kakor nižje Ptuja do hrvatske meje — 2 milji daleč. Dne 11. in 12. je voda naraščala in v nedeljo, dne 13. t. m. je tako prihrula in pri sv. Marku levo obrežje tako trgala, da smo hiše podirali in z brunami v varnost bežali. Naj bo tukaj omenjeno, da smo predlani morali pred ravno tako povodnjo bežati že s 13imi hrami. To nedeljo, ko so ljudje k popoldanski božji službi šli, morali so možje bežati k vodi; eni so šli mlinov varovat; drugi stanovališč podirati; kakih 20 mož šlo je pa lepih dreves podirati in proč vozit, da le kaj rešijo! Nižje Ptuja — eno uro — od sv. Marka tje prek do sv. Vida — zopet eno uro širine — je eno morje! Dnes v ponedeljek, 14. oktobra prišla še je hujša in večja za 2 pednja. Čez Borski most se nikdo ne upa. Čez Ptujski most nikdo ne sme. V trgategv je peljal g. A. proti Haložom okoli 20 delavcev, pa dnes ni smel v Ptui čez most; šel je prosit na železnico, naj bi po železnem mostu smel iti, pa ne, še vlaki niso smeli voziti! Ti strašna voda! Danes proti večeru je že nekaj začela padati.

Iz Cirkovec. (Nemila smrt) nam je pokosila jednega izmed najboljših, najzavednejših in najodličnejših narodnih učiteljev na spodnjem Štajerskem. Našega neustrašnega, ne na desno, ne na levo, ni na zgoraj, ni na spodaj se ozirajočega Vidoviča ni več med živimi. Bolehal je že od nekdaj na želodcu, tarnal in tožil, da mu noče nič kaj kuhati in prebavati; a z ozirom na njegovo zdravo lice in krepko naravo se ni bilo bati nič hudega. Toda jeza, sovraštvo in prepir položili so že marsikoga v prezgodnji grob, in tako je bilo tudi, žal, z našim Vidovičem. Smrtni udarec mu je priletel od strani, od katere bi se bili najmanj nadejali! Tako dolgo se je rulo in rilo proti njemu, da mu je vsled nagle jeze in skrajne razburjenosti žolč vskipel, in bilo je po njem! V torek, dne 24. septembra, ob četrt na tri popoldne je izdihnil blago svojo dušo, 47 let star, v najboljši moški dobi svoji. Na preranem grobu njegovem joče in plače žalujoča in zapuščena udova s šestimi otročiji, izmed katerih je najmlajši komaj pet tednov star. Porojen je bil rajni l. 1842 v St. Vidu pod Ptujem, šolal se je v Ptui in Mariboru, učiteljeval pri sv. Trojici v Haložah, St. Vidu, Veliki Nedelji, v Središči, pri sv. Ropertu, sv. Urbanu, sv. Lenartu in sv. Benediktu v Slov. Gor., od jeseni l. 1878 pa kot nadučitelj na trirazrednici v Cirkovcah. Bil je na glasu kot marljiv in temeljit učitelj, vzgleden odgojevalec, z glavo in srcem naroden učenik in v tem pogledu neomahljiv in neomajljiv, v svojem jedru iskreno vdan tovariš in učiteljsko društvo Ptujsko ni imelo zvestejšega in zanesljivejšega uda od njega. Da-si je bil pokojnik

zeló plemenitega in rahločutnega srca, vendar je na zunaj razodeval ne gledé na njegovo veliko postavbo in njegov osoren in hreščeč glas, neko brezobzirnost, s katerim svojstvom se je ljudem prej zameril, kakor prikupil. Vse njegovo dejanje in nehanje je bilo dobro premišljeno, samó v izvrševanju svojih želj in namenov bil je nagel in odločen. Krivico in laž je sovražil iz dna svoje duše, po krivici napaden in obrekovan, branil se je srdito. V četrtek dne 26. septembra ob 11. uri dopoldne izročili smo njegovo truplo materi zemlji. Spremili so ga k zadnjemu počitku štirje duhovniki, oba domača gospoda, č. g. župnik Rath iz St. Lovrenca in č. g. župnik Antolič s Ptujске gore, osemnajst učiteljev tovarišev, ki so mu zapeli v cerkvi ganljivo pesem: „Nad zvezdami“, pri odprtem grobu pa tolažilno in srce pretresujočo žalostinko: „Na grobéh“. Cirkovski ognjegasci pod poveljem g. trgovca Laha so ga nosili. Vdeležba pa od strani ljudstva ni bila nikakor taka, kakor bi jo človek pričakoval. Blagi gospod pa naj počiva v miru in obdržimo mu blag spomin!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Minister za drž. finance pl. Dunajevski, izdeluje novo postavbo glede dohodnine. Prenaredbe je v tem oziru pač treba, toda bojimo se, da bode nam po novi postavi seči še globlje v žep. — V nedeljo, dne 20. oktobra bode skupno posvetovanje avstrijskih in ogerskih ministrov na Dunaji, najbrž o skupnem drž. proračunu za leto 1890. — Dež. zbor v Gradci je imel doslej že tri seje in je dež. glavar, grof Wurmbbrand naslikal v svojem govoru v prvi seji denarstveno stanje štaj. dežele lepo, skorej prelepo, kakor je naša misel. Dobro pa bi že bilo, ko bi v resnici tako bilo. — Knez Liechtenstein je sedaj tudi čast drž. poslanca odložil, češ, da bi ne bil rad svoji stranki na poti. Škoda toliko izvrstnega zgovornika katol. ljudstva in njegovih pravic! — Iz Celovca preseli se tamošnji slov. odvetnik, dr. Jak. Šegula v Novomesto na Kranjskem. Za Slovenca je pač težko, da se obdrži v javni službi pri taci razmerah, kakor so sedaj na Koroškem. — V slovenskih ljudskih šolah na Koroškem imajo sedaj nove bukve, pa ne v slov., ampak v „Koroškem jeziku.“ Kaka neumnost in to na stroške dežele! — V Kranjskem dež. zboru niso še potrdili izvolitve g. Iv. Hribarja, poslanca za Ljubljano, ali ni dvoma, da jo bodo, če tudi le po nekolikem preiskovanju oddanih glasov. — Ljubljana plača vžitnine ali daca po 9000 gold. na leto v drž. kaso. — Učitelji imajo na Kranjskem nekaj nižjo plačo, kakor po večih drugih deželah in sedaj ima dež. zbor celo vrsto njih prošenj, naj se jim

vzviša. Menimo, da bi ne bila krivica. — V dež. odboru za Primorje sta dva italijanska in dva slovenska poslanca: dr. Abram in dr. N. Tonkli. Izvolitev zadnjega pa ni vsem po volji, raji bi bili imeli dr. Gregorčiča v odboru. — Podpore dobi slov. otroški vrt v Gorici od ministerstva 300 gld. Za otroke tamošnjih delalcev je ta „vrt“ velike koristi. — Petar-distov še v Trstu niso vseh zaprli, kajti na predvečer godú Nj. veličanstva je vrgel tak še petardo pred kadetsko šolo. To je lepo domoljubje! — Za občinske volitve v Trstu se že pripravlja slov. stranka, pa tudi italijanska. Zadnja hlina se sedaj nekaj bolj za avstrijsko, toda deni volka v ovčjo kožo, ostane ti vendar le volk! — Od madjarske vlade ruje se sedaj še z večjo silo zoper škofa v Djakovaru, dr. Strossmayerja ter polaga svojo roko že celo na dohodke škofa, češ, da jih razpravlja. Oj, oj! — Kardinal Haynald v Kaloci je obhajal v torek, dne 15. oktobra svojo zlato sv. mešo, toda zavoljo bolezni celo na tihem. Lastnoročno pismo svitlega cesarja pa mu je bilo gotovo v tolažilo. — Primanjkljaja v ogerskem drž. proračunu je manj, kakor bi se nadjali, zamo za 404,399 gld. se ga računni. No če bode tako tudi na konci leta, tedaj bode pa že dobro!

Vunanje države. Knez Odescalchi v Rimu je prepustil sv. Očetu eno svojih posestev zato, ker so spravili njegovo in njegove sestre rodbino. Knez pa je sicer prijatelj vlade. — Crispi je rekel te dni v Palermi, da je kat. cerkev v Italiji prosta ter je nihče ne opovira v njenih pravicah. Da bi le bila resnica! — Kakor se kaže, niso Francozi posebno veseli zadnjih volitev; najbolj še jih je lahko vesela republikanska stranka t. j. sedanja vlada, ali njo grize menda vest, to se pravi, če je še imajo kaj! — Prejšnji srbski kralj, Milan biva sedaj v Parizu in pravi se, da mu življenje ondi prav ugaja. — V Nemčiji so imeli te dni, posebno v Berolinu, velike slovesnosti in so ruskemu carju kazali posebno veselje, v srci pa ga menda niso imeli. Car je govoril le francoski in je poprek bilo znamenje, da ni rad prišel a da rad odide iz Nemčije. Čudno! — Nekam skrivnostno je to, da je bolgarski knez, princ Ferdinand, kar na naglem šel iz Sofije in sicer na Bavarško. Med časom, ko ne biva knez v deželi, pa je prišel tje nek Rus, Dolgoruki ter občuje marljivo z nezadovoljenci. Stvar ne kaže kaj prida! — Srbska kraljica, Natalija, je bila že blizu 14 dni v Belemgradu a nje sin, mladi kralj Aleksander ni smel do nje, do svoje matere. Uni dan pa so ga vendar le pustili, da je eno uro bil pri njej. Čudne so vam to spletke! — Skupščina že zboruje in svet se poprašuje, kaj da kje ukrene gledé kraljice. — Iz Turčije se poroča, da ona ne misli na to, naj se prizna bolgarski knez. No se ve, da ima ona drugih

reči dovolj, da se ukvarja z njimi. Nereda ima dovolj doma, čemu bi se torej spodtikala na neredu drugje? — Na Kreti trpé sedaj kristjani veliko od turskih vojakov, gorje mu, kogar so ujeli in je na sumu, da je bil na ustaji! — Iz Afrike ni posebnih poročil, pač se kaže, da je novi vladar ali neguš v Abisiniji popolnem na voljo Italije. Od nje si je bojda izprosil 5 milj. posojila. Nesrečnež, to mu bo hodilo kedaj drago! — V Braziliji, v južni Ameriki, bi radi republiko in čudno je, da se cesarjeva rodbina sama nič ne zoperstavlja tej misli. Nam se zato dozdeva, da ni veliko resnice na tem glasu, sicer pa je v Ameriki vse mogoče.

Za poduk in kratek čas.

Novi lovec.

Profesor Mayer je bil mož, ki je mislil, da je za vsako reč sposoben, zato je hotel biti tudi lovec. Kupil si je puško in lovsko obleko in ko se je v svoji novi lovski obleki v zrcalu ogledoval, smejal se je zadovoljno sam sebi in z nekim posebnim ponosom je vrgel svojo risanko na ramo. dasiravno še kaplje krvi ni bil ž njo prelil. Odkar se je namreč v svojih prostih urah bavil z lovom, imel še je le dvakrat priliko vstreliti, pa obakrat je zadel pred seboj stoječe drevo, mesto med drevjem bežečega zajca.

Med tem je napovedal bližnji grajščak velik lov v svojih šumah, kder so se tudi jeleni gojili, ter je tudi profesorja Mayerja povabil. Na ta veliki lov se je gospod profesor posebno lepo opravil upajoč, da morebiti celó jelena zadene. Ko bi obleka delala lovca, bil bi gotovo g. Mayer prvi lovec, kar se jih je pri grajščaku zbralo. Logar, ki je odkazoval lovcem stališča, je s posebnim veseljem opazoval novega lovca. „Ali bote mi odkazali ugoden kraj?“ vpraša gospod profesor logarja, ko mu namigne, naj gre ž njim.

„Najboljšega“, odgovori logar misleč si: „kder nam ne boš nobene škode delal“. Logar je postavil profesorja na kraj šume, ki se drži občinskega pašnika, in ta kraj je profesorju bil prav všeč; na eni strani je bil majhen potok, na drugi strani majhno grmovje, zadi gosta šuma in spredi lep travnik. Preden logar profesorja zapusti, reče še mu: „Semkaj prihaja čisto posebno velik jelen pit in na travnik se past.“

Dobre pol ure je že profesor čakal, puško a roki držeč in k potoku gledajoč, kamor bo gotovo skoro prišel veliki jelen pit.

Naenkrat zašumi nekaj zadi za profesorjem v grmovji, zato se on urno tje obrne. Grmovje se giblje, veje praščijo in med vejami se prikažeta dva rogova in med njima debela glava — gotovo tisti veliki jelen.